

i saa høj Grad som tidligere. Overfor dette Udtryk: et rigt Aktieselskab, i Forbindelse med Beskatningsprincipper maa jeg hævde, at det er en fuldkommen Meningsløshed overhovedet at tale om et rigt Aktieselskab i den Forstand, som man har gjort det i Forbindelse med den tidligere Beskatningsform. Thi den Beskatningsform, man brugte, var at sætte Skatten højt, naar Fortjenesten sammenlignet med Aktiekapitalen var stor, og saa tænker jeg mig, at det ærede Medlem Hr. Rode ud fra denne skattemæssig meget daarlige Betragtning vilde hævde, at naar et Selskab har store Reserver sammenlignet med dets Aktiekapital, er det et rigt Selskab. Det er imidlertid ret meningsløst at kalde det saadan, for de paagældende Aktier betales fornuftigvis altid til en vis Grad efter de Reserver, det paagældende Selskab har; saa den paagældende Aktionær — og det bliver dog til Slut ham, der maa betale det — vil højst sandsynligt ikke finde, at det er Udtryk for, at han her har en Værdi, som han har tilegnet sig for en særlig lav Pris. Det er urimeligt at se dette Fænomen ud fra dette Synspunkt, ogsaa af den Grund, at man ellers i Skattelovgivningen har tilstræbt at fremkalde Konsolidering, men at fremkalde Konsolidering vil jo i Virkeligheden efter den Betragtning, som jeg formoder det ærede Medlem Hr. Rode anlægger, sige at gøre Selskabet rigt; altsaa, man skulde opmuntre Selskabet til at blive vel konsolideret for bagefter i Kraft af, at det er vel konsolideret, at beskatte det særlig stærkt. Det er rationelt set en fuldkommen meningsløs Fremgangsmaade. Glemmes maa det heller ikke, at den Beskatning, der her er Tale om, er dog en Dobbeltbeskatning. Endelig om Spørgsmaalet: udenlandsk Fortjeneste er det nu som den Gang min Tro, at det for det danske Folk er vigtigere, at vi kan have en livlig Forretning paa Udlandet til Indtjening af Penge til dette Land, ikke mindst til Indtjening af fremmed Valuta, fremfor ved en stærk Beskatning af saadan udenlandsk Fortjeneste, der i visse Tilfælde i hvert Fald ogsaa bliver beskattet i Udlandet, at modvirke, at man faar saa stor Virksomhed paa Udlandet som muligt.

Men selv om man altsaa gik de Veje, som det ærede Medlem Hr. Rode ved flere Lejligheder har nævnt, at man skulde gaa, maa jeg hævde, at de Penge, som man herigennem vilde kunne faa, var ikke mange. Jeg maa altsaa hævde, at naar Balancen i dette Øjeblik ligger saa forholdsvis godt, som den gør, er det ene og

alene de regerende Partiers Ære, hvorimod de radikale Partier, saa vidt de har øvnet, har modsat sig det.

Naar man nu i det hele taget ser tilbage paa de 4 Aar, hvor det borgerlige Samarbejde har virket, kan det ikke være andet, end at dette Punkt maa og skal staa som et ganske overordentlig betydningsfuldt Led i Resultatet af det Arbejde, som her er udført, og vi maa, som det ærede Medlem Hr. Martin Hansen var stærkt inde paa, ogsaa have Lov til at sige, at selv om Indtægterne i høj Grad har været svigtende paa Poster, hvor de tidligere flød meget rigeligt, har man paa ingen Maade forsemt de sociale Love. Man er med Hensyn til de sociale Love, tror jeg, nu naaet saa vidt, som den danske Stat i dette Øjeblik evner; skal man gaa videre, maa i hvert Fald Forsikringstanken indføres. Man er med Hensyn til Arbejdsløshedsspørgsmaalet — et Spørgsmaal, der baade finansielt og socialt har den allerstørste Betydning — kommet til et Resultat, som er billiget af samtlige Landets 4 store Partier. Skal man i øvrigt se paa, hvad der har været Følgen af det borgerlige Samarbejde, har det bl. a. været dette, at Partiet Venstre nu er kommet til Erkendelse af, at de direkte Skatter kan man ikke faa synderligt mere ud af, end man faar, en Erkendelse, som de radikale Partier sikkert ogsaa vilde komme til, hvis de kom til Magten; men at man alene for at belære dem derom skulde ønske det, kan vel ingen tro, at jeg vil være med til.

Naar man nu tænker tilbage paa det borgerlige Samarbejdes Vilkaar, kan det ikke være andet end, at enhver har vidst og forstaaet, at der har været enkelte Perioder, hvor det har knebet, ikke saa lidt endda, med det borgerlige Samarbejde, og den efter min Mening absolut for det borgerlige Samarbejde vanskeligste Periode var den Gang, det stod paa Spørgsmaalet, om Statsmagten ved Beskyttelse af danske Industrier paa en eller anden Maade vilde yde dem Hjælp. Her var der virkelig en overmaade stor Forskel paa Venstres og det konservative Partis Opfattelse, og denne Forskel var saa meget farligere for Samarbejdet, som Socialdemokratiets og det konservative Partis Opfattelser paa dette Punkt faldt saa langt nærmere sammen end Venstres og de Konservatives. Hvorledes det radikale Partis Stilling i dette Forhold var, har man aldrig faaet noget rigtigt at vide om, saa for saa vidt kan man se bort fra dette Parti i denne Forbindelse. Skønt altsaa Socialdemokrater og Konservative